

H L A S MUČEDNÍKŮ

ČLEN
MEZINÁRODNÍ
KŘESŤANSKÉ
ASOCIACE
ICA

MUČEDNÍCI KŘESŤANSKÉ VÍRY
/SKRYTÉ KAMENY V NAŠICH ZÁKLADECH/
EUSEBIUS (263–339 A. D.)

3

2004

Skutky apoštolů pokrývají období zhruba třiceti let až do roku 62. Eusebius s velkým úsilím shromáždil informace dalších tří set let, které vylíčil ve své monumentální Historii církve, významném výčtu příběhů o rané církvi, o jejím pronásledování a mučednictví, ale i o jejích herezích a různých směrech.

Eusebius se narodil v Palestině kolem roku 263 za vlády císaře Galliena. O jeho mládí toho víme jen velmi málo. Neexistuje žádná zmínka o tom, že se narodil v křesťanské rodině, ale víme, že se mu dostalo určitého křesťanského vedení. Největší vliv měl na mladého Eusebia jistý představený církve v Cesareji jménem Pamphilus, který byl považován za velmi uznávaného vykladače Písma.

Pod jeho dohledem Eusebius přepisoval a korigoval oddíly Písma a zhotovoval opisy jednotlivých knih. Právě v této době začal také shromažďovat materiály pro dva ze svých hlavních spisů: *Kroniky*, která byla historií světa do jeho časů, a pro *Historii církve*.

V únoru 303 povstalo „Velké pronásledování“ za císaře Diokleciána, které nepřetržitě trvalo celých deset let. Události, kterým byl Eusebius očitým svědkem zapsal ve svém díle nazvaném *Mučedníci Palestiňští*. V té době byl Eusebius ustanoven za presbytera a hrozilo mu proto zatčení. V březnu se pronásledování dostalo až do Cesareje a mnoho věřících zaplatilo za svou víru životem. V následujících dvou letech byly vydány další edikty, které pronásledování ještě přitvrdily: byly ničeny kostely, Opisy Písma končily v plamenech a spousta věřících prošly mučením anebo skončila na popravišti.

Ke konci roku 308 byl zatčen a mučen také Pamphilus. Nevíme zda byl Eusebius rovněž s ním ve vězení, ale měl k němu stále přístup a společně pokračovali v psaní. Ve své *Historii* Eusebius o této době napsal:

*Pamatujte na vězně,
jako byste byli
uvězněni s nimi;
pamatujte na ty,
kdo trpí, vždyť i vás
může potkat utrpení.*

pokračování na str. 1

ŽIDŮM 13,3

NAKLADATELSTVÍ STEFANOS NABÍZÍ:

- Rasooli & Allan – *Lékař z Kurdistánu*
Příběh o obrácení muslimského mullaha. A5, 134 stran, cena 67 Kč.
- Richard Wurmbrand – *Vítězná víra*
Inspirující čtení na téma křesťanské víry a svědectví. 12×18 cm, 176 stran, cena 89 Kč.
- Ken Anderson – *Smělý jako beránek*
Životní příběh známého čínského křesťanského disidenta. A6, 170 stran, váz. 127 Kč.
- Pavel Rejchrt – *Dvanáct kázání*
Sbírka kázání českého malíře, básníka a literáta z posledních deseti let, ve kterých se autor zamýšlí nad duchovní situací současného křesťanstva i společnosti. Váz. brožura, 14×19 cm, 96 stran, 137 Kč.
- John Bunyan – *Milost přehojná*
Duchovní autobiografie Johna Bunyana. 11,5×17,5 cm, 192 stran, cena 147 Kč.
- John R. Weinlick – *Hrabě Zinzendorf*
Životní příběh hraběte Mikuláše Ludvíka Zinzendorfa, nejvýznamnějšího představitele Obnovené Jednoty bratrské. Vázaná brožura, 12×19 cm, 232 stran, cena 165 Kč.
- Hermann Hartfeld – *Víra navzdory KGB*
Autentické vyprávění o pronásledování křesťanů v Sovětském svazu v šedesátých letech. 12×19 cm, 304 stran, cena 167 Kč.
- Richard Wurmbrand – *Kristus na židovské cestě*
Autor – sám židovského původu – uvažuje na židovské téma. 12×18 cm, 248 stran, cena 165 Kč.
- Sam Wellman – *William Carey*
Kniha o životě anglického misionáře v Indii. Vázaná brožura, 12×19 cm, 160 stran, cena 157 Kč.
- Milena Kolmanová – *Kruh z maličkých*
Povídky evangelické spisovatelky z prostředí lyrické jihočeské krajiny z období válečných a poválečných let. Vázaná, 11,5×17,5 cm, 160 stran, cena 137 Kč.
- Mike Fearon – *Martin Luther*
Beletrizovaná biografie jedné z klíčových postav historie křesťanství. Vázaná brožura, 12 × 19 cm, 112 stran, cena 155 Kč.
- Anatolij Granovskij – *Byl jsem agentem NKVD*
Memoáry agenta sovětské tajné služby, působícího krátce také v poválečném Československu. Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 stran, cena 235 Kč.
- Richard Wurmbrand – *V Božím podzemí*
Autobiografické vyprávění faráře Richarda Wurmbranda o svých životních zkušenostech, kterým dominuje čtrnáctileté vězení v komunistických žalářích. A5, 220 stran, cena 97 Kč
- Darlene Deiblerová-Roseová – *Ve stínu vycházejícího slunce*
Podivuhodný příběh americké misionářky v japonském zajetí za druhé světové války. Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 str., cena 238 Kč
- Richard Wurmbrand – *Vězeňské zdi kdyby promluvíly*
Autorova kázání, sestavená na samovazbě, která jsou pozoruhodným a jedinečným dokumentem o hlubinách křesťanské víry uprostřed nelidského teroru a zoufalství. Vázaná, 12×18 cm, 136 stran, cena 175 Kč

Nabízené knihy z nakladatelství STEFANOS si můžete objednat na naší adrese, uvedené na zadní straně obálky. Poštovné ani balné není účtováno.

Richard Wurmbrand napsal...

HODNOTA ČLOVĚKA

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.

(JAN 15,13)

Drazí bratři a sestry!

V Číně je jedna pětina lidstva v rukách komunistů. V Severní Koreji, na Kubě, ve Vietnamu a Laosu jsou komunisté rovněž u moci a snaží se mít nad obyvatelstvem plnou kontrolu. Komunisté uzavřeli tisíce sborů a zavraždili bezpočet křesťanů a ještě i dnes jsou do komunistických vězení posíláni vězni, kteří jsou vinní jen svým aktivním náboženským přesvědčením. Rovněž v islámských zemích jsou křesťané vystaveni teroru.

I já osobně jsem pobýval ve vězení. Jen krátce před svým zatčením jsem četl knihu Jozue. Všiml jsem si, že se v této knize často-krát objevuje Boží výzva: „Neboj se!“ Podívoval jsem se nad tím, proč je tolikrát opakována. Když vám řekne někdo něco jednou, dvakrát nebo třikrát, tak to stačí. Nakonec jsem si dal tu práci a spočetl jsem, kolikrát se v celé Bibli Boží výzva „Neboj se!“, opakuje. Zjistil jsem, že je tam celkem 366krát – tedy na každý den v roce.

Beze strachu jsme zpívali ve vězení deset metrů pod zemí, kde jsme neviděli slunce, měsíc a hvězdy. Neměli jsme Bibli ani jakoukoli jinou knihu. Trpěli jsme hrozným hladem, bili nás a mučili. Ale říkali jsme si, že

pokračování z 1. str. obálky

„Na vlastní oči jsme viděli, jak jsou naše domy modliteb do základů ničeny, inspirovaná a svatá Písma na tržištích házena plamenům a jak se pastýři sborů nehodně skrývají tam či onde.“

Začátkem roku 309 byl Pamphilus popraven a Eusebius začal cestovat do nejrůznějších míst. Snad se domníval, že to bude s ohledem na pronásledování rozumnější. Jeho první návštěva vedla do Tyru a odtud na jih do Egypta, kde byl znovu v nebezpečí života. Byl očitým svědkem zatčení mnoha křesťanů, kteří byli mrzačeni, oslepení a jinak trápeni a nakonec házeni do důlních šachet. Eusebius byl rovněž zatčen, ale následující rok byl již zase na svobodě a opět v Cesareji.

Eusebiovy spisy mlčí o tom, co s ním dělo ve vězení, kromě tvrzení, že toto utrpení přestál bez toho, že by víru zapřel. Po roce 311 pronásledování skončilo a o dva roky později vstoupil v platnost Konstantinův edikt.

V roce 314 byl Eusebius ustanoven v Cesareji biskupem a v té době se musel plně věnovat naléhavým církevním záležitostem. Po letech pronásledování musel znovu vybudovat život sboru.

Zanedlouho však byla jeho práce přerušena nejrozšířenější herezí v historii rané církve. Toto bludné učení začalo v Alexandrii okolo roku 318, když kněz jménem Arius vystoupil se svým tvrzením, že Kristus nebyl dokonale Bůh, že existovala doba, kdy vůbec neexistoval a že byl schopen páchat zlo stejně jako dobré skutky. Tato hereze zapříčinila v církvi vážnou roztržku a císař v úzkostné snaze zachovat zdání jednoty svolal v květnu 325 všechny biskupy na Nikajský koncil.

Eusebius zemřel o čtrnáct let později v roce 339. Zatímco byla jeho teologie sporná, podobně jako u některých jeho heretických současníků, Tělo Kristovo je nepochybně obo-

haceno díky jeho pečlivé práci historika o mnoho inspirativních příběhů „velkého zástupu svědků“ ranné církve.

– Z knihy *70 Great Christians* od Geoffrey Hanksa

■ Švédsko

PASTOR UVĚZNĚN ZA URÁŽKU HOMOSEXUÁLŮ

Švédský soud odsoudil pastora Ake Greena k měsíčnímu vězení, když ho shledal vinným z urážky homosexuálů, kterou měl v minulém roce vyřknout v jednom ze svých kázání. Podle zprávy Ecumenical News International z 30. června označil Green homosexualitu za „nepřirozený, hrozivý a zhoubný nádor v těle společnosti“.

V komentáři k rozsudku uvedl prezident švédského sdružení lesbiček, gayů, bisexuálů a transvertitů, že náboženská svoboda nemůže být zneužívána k urážení lidí.

Švédsko vydalo v roce 2002 ústavní doplněk, který vyjmenovává lidi s jinou sexuální orientací na seznamu skupin chráněných před „nehodnými výroky“. Podobný zákon byl rovněž nedávno schválen v Kanadě. Jelikož mínění založená na náboženských textech byla z kanadského zákona vypuštěna, obávají se mnozí advokáti, že se tato klauzule ukáže při ochraně kanadských duchovních před podobnými akcemi jako nedostatečná.

Modlete se za křesťanské představitelce celého světa, aby stáli pevně v pravdě Písma i navzdory zákonům, které jim oponují. Kanadský Hlas mučedníků se bude poprvé po třiceti letech své činnosti zabývat ve svém srpnovém bulletinu situací v oblasti náboženské svobody v Kanadě.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 7. července 2004

komunisté nás bijí velmi dobře a svědomitě a proto i my musíme podobně horlivě zpívat Bohu.

Jsmo jen lidé a Bůh přece rozumí, když k němu voláme z tak hrozného utrpení. Jeho Syn, Spasitel světa, trpěl a volal. Určitě tedy chápe, když křičíme, protože je naše utrpení nesnesitelné. Ale také se usmíváme a zpíváme k slávě Boží.

V komunistickém vězení byl muž jménem Nikolaj Chmara, který byl zatčen za loupež a odsouzen na deset let. Nebyl křesťanem, ale stal se jím ve vězení.

Chmara totiž sledoval uvězněné křesťany a velice se podívoval, co je to za zvláštní bytosti. Byli to lidé, ale jiní než ti ostatní. I ve chvíli utrpení z nich vyzářovala radost. I v okamžiku nejhlubší temnoty dokázali zpívat. Když dostali kousek chleba, podělili se o něj s tím, který ho neměl. Každé ráno i večer sepjali ruce a jejich tvář se rozzářila. Hovořili k někomu, koho Chmara neviděl.

Jednoho dne si dva křesťané přisedli k Chmarovi a řekli mu: „Vyprávěj nám o sobě.“ A Chmara jim začal vyprávět smutný příběh svého života, který zakončil slovy: „Jsem ztracený člověk.“

Jeden z křesťanů se na Chmaru usmál a řekl: „Jakou má hodnotu desetirublová bankovka, když jsi ztratil?“ Chmara otázce nerozuměl. „Deset rublů je deset rublů. Ty jsi je ztratil, ale ten kdo bankovku našel se z ní bude radovat.“

„Správně jsi odpověděl,“ řekl onen křesťan. Položím ti tedy ještě jednu otázku: „Někdo ztratí zlatý prsten. Jaká je hodnota takového prstenu, když je ztracen?“

„Co je to za bláznivou otázku! Zlatý prsten je zlatý prsten. Tys ho ztratil, ale někdo jiný ho bude mít.“

„A teď mi řekni jakou hodnotu má ztracený člověk. Ztracený člověk, i když je zloděj, cizoložník nebo vrah, má stále celou hodnotu člověka. A ta hodnota je tak veliká, že Boží Syn kvůli němu opustil nebesa a zemřel na kříži, aby ho zachránil.“ Konečně Chmara porozuměl.

Pak křesťan řekl tomuto lupiči: „I tebe Bůh miluje.“

Každý člověk má před Bohem hodnotu.

V celém Písmu nenajdete místo, kde by se Ježíš někoho vypytał, jaké spáchal hříchy. Hovořil s pijany vína, prostitutkami a podobnými lidmi, a nikdy se jich nezeptal, kolikrát zhřešili. A když se setkal s člověkem obtěžkaným velkými hříchy, řekl mu: „Synu, buď dobré mysli. Tvé hříchy jsou odpuštěny.“ Také já vám říkám, že jsou vaše hříchy odpuštěny, protože Ježíš zemřel za vás. Musíte tomu pouze věřit.

Chmara se stal křesťanem. Odseděl si svůj trest a byl propuštěn. Pak se připojil k podzemní církvi v Rusku.

V bývalém Sovětském svazu a zemích východního bloku byla tajná církev, podobně jako je dnes v Číně, Severní Koreji a dalších zemích, kde se lidé nesmějí svobodně setkávat jako my, kteří žijeme na Západě.

Chmara – někdejší lupič, člověk „bez svědomí“ – se jednoduše stal členem takové podzemní církve.

Jednoho dne byl zatčen pastor Chmarova podzemního sboru. Tajní policisté ho bez přestání tloukli a mučili v naději, že prozradí podrobnosti o své církvi. Chtěli od něho získat hlavně jména členů jeho společenství a rovněž informace o tajné tiskárně, kde se tiskly evangelia. Ale pastor i navzdory mučení nic neprozradil. Kdyby promluvil, mohly být následně zatčeny tisíce lidí.

Když mučení nezabralo, kapitán, který vedl vyšetřování, řekl pastorovi: „Už tě mlátit nebudeme. Nasadíme jinou metodu.“ Policisté zatkli Nikolaje Chmaru, postavili ho před pastora a řekli mu: „Když nepromluvíš, pak budeme Chmaru před tvýma očima mučit.“

Pastor, který se hrozil pohledu na tak hrozné utrpení, se Chmary zeptal: „Co mám dělat?“

Chmara mu odpověděl: „Zůstaň věrný Kristu a nezrad' ho. Jsem šťastný, že mohu pro Krista snášet mučení.“ Mučitelé pak řekli, že Chmarovi vydloubnou oči. Když k němu přistoupili s nožem v ruce, pastor to nemohl

■ Indie

BRUTÁLNÍ ÚTOK NA PASTORA V INDICKÉ VESNICI

Indický pastor brutálně zbitý při nočním útoku v západní části svazového státu Tripura se stále zotavuje z těžkých bodných a řezných zranění. Letthang Gangte, misionář Evangelikální kongregační církve v Indii, byl při útoku pořezán na hlavě a na zádech a utřil také hlubokou bodnou ránu do žaludku. Podle informací očitých svědků pastor jen zázrakem přežil útok možná až deseti mužů, kteří se 19. dubna přibližně ve tři hodiny ráno probourali skrz stěnu do rodinné chatrče z nepálených cihel. Paní Gangteová utrpěla zranění hlavy a ruky a sedmiletá dcerka Bebem a desetiletý syn Bawilun byli poraněni na lýtkách a stehnech. Rodina Gangteových žila ve vesnici Rajghat od roku 1995. Podle zdrojů byl útok inspirován nedávnými propagandistickými snahami militantních hinduistických skupin odradit místní domorodce od konverzí ke křesťanství. Vysílající sbor požádal policisty o vyšetření zločinu, ti však odmítli a prohlásili, že Gangte musí nejprve identifikovat muže, kteří jej napadli.

– *Compass Direct*, 2. července 2004

■ Irák

ÚTOČNÍCI VHODILI DO KOSTELA GRANÁT

Katolická farnost v severoiráckém městě Mosul je zděšena po útoku, při kterém byl do kostela vhozen granát. Při výbuchu byla zraněna jedna osoba. Podle informace organizace Aid to the Church in Need šlo o dva útočníky, kteří 26. června vhodili z automobilu granát do kostela sv. Ducha. Při následném výbu-

chu byla zraněna sestra tamního katolického kněze Ragheeda.

Podle katolických představitelů v zemi stále více a více sílí útoky proti křesťanům. Za poslední rok bylo zavražděno celkem více jak deset křesťanů příslušníky militantního hnutí Al-Wahabe. Toto hnutí hrálo významnou úlohu v dřívější irácké vládě a již po léta působí křesťanské menšině v zemi velké problémy. Existuje však naděje, že by toto násilí mohlo klesat, jakmile získá nové irácké vedení větší kontrolu nad situací v zemi. Nicméně mnozí na to příliš nespolehají.

Modlete se za zmíněnou zraněnou křesťanku. Modlete se, aby nová irácká vláda dokázala obnovit pořádek v zemi a zajistila náboženskou svobodu pro veškerý irácký lid.

– *Hlas mučedníků, Kanada,*

1. července 2004

■ Eritrea

ZATČENÍ KLÍČOVÉHO KŘESŤANSKÉHO PRACOVNÍKA

V době mezi 13. květnem a 27. květnem byli v Eritreji zatčeni čtyři křesťané. Jde o jistou známou zpěvačku, pastora sboru a dva klíčové křesťanské pracovníky.

13. května byla v městě Asmara zatčena devětadvacetiletá zpěvačka Helen Berhanová, členka evangelikálního sboru Rema. Tato sestra, která je oblíbená zvláště mezi křesťanskou mládeží, byla přitom jen nedávno propuštěna z vězení. Protože odmítla podepsat prohlášení, že se zřeká své víry, zavřeli ji ve vojenském táboře Mai Serwa do poštovního kontejneru.

Ráno 23. května byli ve svých domovech zatčeni dva důležití pracovníci sboru „Církev plného evangelia“, která v Eritreji patří k největší letničním denominacím. Haile Naizgi je

snést a vykřikl na Chmaru: „Jak se mohu na něco takového dívat? Vždyt budeš slepý!“

Chmara odpověděl: „Když přijdu o tělesné oči, uvidím více nádhery než je dovoleno tělesnému zraku. Uvidím svého Spasitele. Zůstaň věrný Kristu až na smrt.“

Pak vyšetřovatelé pastorovi řekli: „Jestliže nepromluvíš, vyřídíme Chmarovi jazyk.“

Zoufalý pastor vykřikl: „Co mám dělat?“

Chmarova poslední slova byla: „Chval Pána Ježíše Krista. Měl jsem tu milost uslyšet ta nejsvatější slova, která mohou být vyřčena. Když si to přeji, ať mi jazyk vyřídí.“

Chmara zemřel mučednickou smrtí.

Dostala se nám do rukou fotografie jeho zmučeného těla.

Je to nesmírně smutný příběh, ale je v něm i nesmírná krása. Ten, který byl kdysi ztraceným člověkem, porozuměl hodnotě, kterou má před Bohem duše činící pokání. Andělé se z něho radovali a nakonec položil pro svého Spasitele i život. Známe mnoho podobných případů jak z komunistických, tak muslimských zemí. Jsme na tyto věřící hrdí a děkujeme vám, že nás v naší práci pro pronásledovanou církev podporujete.

V Kristu Váš

[Richard Wurmbrand (1909–2001) – rumunský luterský farář, který byl pro svou víru vězněn 14 let v komunistickém žaláři. Po odchodu na Západ založil se svou manželkou Sabinou v roce 1967 mezinárodní misijní organizaci, jejímž cílem je pomáhat pronásledovaným křesťanům. Tento článek byl původně publikován v americké verzi zpravodaje Hlasu mučedníků v srpnu 1997.]

Pákistán

MUČEDNÍCI VÍRY

Je ráno 5. ledna 2004. Pastor Muchtar Barkat vstal toho dne velmi časně. Jeho nejstarší dcera Ester ho tentokrát nemohla o Vánocích navštívit a tak Muchtar vstal ve čtyři hodiny ráno, aby odjel vlakem za deeerou a svými vnoučaty do Láhauru.

Toho rána bylo chladno a mlhavo. Místo nebylo pro hustou mlhu takřka vidět. Muchtar však pomalu kráčel točitou a svažující se cestou k nádraží. Když byl pastor již jen několik bloků od nádraží, objevili se jeho vrahové. Přes hustou mlhu je zřejmě ani neviděl a pravděpodobně ani neslyšel, dokud ho nezasáhly kulky z jejich zbraní.

Když se po ránu mlha rozpustila, uviděli kolemjdoucí mrtvého pastora ležet v kaluži krve. Vedle něho v trávě byla taška s oblečením, několik osobních věcí a také Bible. Jeho duše a duch odešly z pozemského těla. V nebi je však pro tohoto svědka víry připravena koruna mučedníka.

Pastor Muchtar Barkat naléhal ve svém posledním kázání na věřící svého sboru, aby jeden druhého milovali a zachovali jednotu v Kristu.

v současnosti národním předsedou jmenované denominace. Je ženatý, má čtyři děti a dříve pracoval pro misijní společnost Worl Vision. V současnosti je držen v Asmara na policejní stanici č.1. Druhým zatčeným křesťanem je dr. Kuflu Gebremeskel, který je předsedou Evangelické aliance Eritreji. Je někdejší profesorem matematiky na asmarské univerzitě. Policie ho v současnosti drží ve vazbě na policejní stanici č. 6. Hlas mučedníků má zprávy od důvěryhodných zdrojů, že tato stanice patří k velmi obávaným místům s podzemními kobkami. Zadržované křesťany nesmí nikdo navštívit včetně rodinných příslušníků.

Tentýž den se policie pokusila zatknout také pastora Tesfatsio Hago-se, duchovního správce zmíněného sboru Rema, ale nezastihla ho doma. Zatkla ho o čtyři dny později v přístavním městě Massawa. Pastor Hagos je ženatý a má tři děti. Místo jeho pobytu není známo.

Vyprošujte těmto vězněným křesťanům sílu a smélost, aby v těchto těžkých podmínkách obstáli. Pamatujte i na stovky dalších podobně pronásledovaných křesťanů v Eritreji. – *Hlas mučedníků*, Kanada, 9. června 2004

■ Čína

ZATČENO 100 KŘESŤANSKÝCH PŘEDSTAVITELŮ

Více než sto představitelů domácích církví bylo zatčeno v západočínské autonomní oblasti Sin-ťiang. Tito představitelé, kteří se sešli na jisté rekreační ubytovně, byli náhle obklíčeni asi dvěma stovkami příslušníků čínské veřejné bezpečnosti a více než čtyřiceti uniformovanými policisty na motocyklech. Policie všechny přítomné zadržela a odvedla, ačkoli její příslušníci nepřed-

ložili žádné oficiální dokumenty nebo zatykače, na jejichž základě byl policejní zátah proveden.

Setkání křesťanských představitelů se konalo v rekreačním středisku pracovníků železnic, které se nachází u města Liu Gong.

Třicet ze stovky zadržených křesťanů zůstává ve vazbě v blízké policejní stanici. Ostatní byli eskortováni do svého bydliště, kde jsou drženi na příslušných stanicích. Někteří již byli převezeni na tzv. „převýchovné středisko“, kde jsou křesťané vyšetřováni a nuceni, aby se své víry zřekli. Pokud tak neučiní, jsou následně obviněni a postaveni před soud.

Toto setkání mělo vyškolit a povzbudit křesťanské pracovníky sin-tiangské oblasti, která leží na západočínském příhraničí a je obývána převážně muslimským obyvatelstvem Ujgur. Setkání pořádala domácí církev Ying Shang, kterou tvoří velmi rozsáhlá síť podzemních sborů napříč provincií An-chuej.

Zdroje Hlasu mučedníků uvádějí, že s těmi, kteří byli z jiných provincií bylo po zatčení zacházeno odlišně. V Číně totiž platí zákaz přechodu provinčních hranic z důvodu účasti na náboženském setkání bez předchozího souhlasu Úřadu pro náboženské záležitosti nebo státem podporované vlastenecké církve. Policie již kontaktovala domovské vesnice zadržených křesťanských představitelů nepocházejících z autonomní oblasti Sin-tiang, aby odtud získala informace o jejich dalších náboženských aktivitách.

K těm, jejichž zatčení již bylo potvrzeno, patří Wang Yu Lian, čelný představitel domácí církve Ying Shang po více jak 20 let.

Rovněž byl zadržen čtyřiatřicetiletý generální tajemník vlastenecké církve z města Ningbo z provincie Če-tiang. Ten má na starosti 46 sborů oficiální vlastenecké církve, ale podle zpráv se snaží podporovat i domácí církev.

Když Parveen Muchtarová, pětáctýřicetiletá čerstvá vdova, líčí události posledních dní svého muže, stékají jí po tvářích slzy. Pak uchopí manželovu Bibli a začne vyprávět zástupci Hlasu mučedníků o tom, jak před čtyřmi lety započal její manžel práci v nevelkém sboru ve městě Khanewal.

Muchtar hořel vroucí láskou ke svému Spasiteli a toužil se o evangelium podělit doslova s každým, koho potkal. Během celé sedmnáctileté práce pro Boží království přivedl ke Kristu kolem 200 lidí. A přestože byl jeho poslední sbor malý, byl přesvědčen, že ke stávajícím padesáti členům se díky každodenním přímluvným modlitbám a evangelizační práci postupně přidají další. Bohoslužby konané v jejich kostele byly na živo vysílány do převážně křesťanského sousedství prostřednictvím tlapače, umístěného na stožáru, který vyčníval ze střechy budovy. Muslimové vysílali stejným způsobem své modlitby do ulic Khanewalu pětkrát denně. Muchtar byl přesvědčen, že křesťané mají totéž právo.

Padesátiletý pastor Muchtar podrobně prostudoval korán a často vedl diskuse o náboženských otázkách s muslimskými učenici. Jeho manželka o něm prohlásila, že „byl vášnivý diskutér a výborný řečník. Někteří muslimští činitelé začali jeho vzrůstající popularitu jak mezi křesťany, tak i nekřesťany, nést nelibě.“

Asi tak před rokem přišel do kostela jistý muslimský mulvi (představený mešity) a to právě v době, kdy ženy s dětmi pořádaly nedělní školu. Požadoval, aby bylo ihned zastaveno vysílání dětské školy z tlapače, protože to bude rušit vysílání muslimských modliteb. „Pokoušeli jsme se ho uchlácholit, ale nešlo to. Byl strašně rozzuřený a pořád křičel.“

Pastor Muchtar byl předvolán na policejní stanici poté, co muslimové vznesli proti jeho sboru oficiální stížnost. Bylo mu řečeno, že vysílání z jeho tlapače je příliš hlasité. Pastor Muchtar se omluvil a slíbil, že hlasitost sníží, ale ve vysílání svých kázání bude pokračovat. O několik dní později přišlo do kos-

tela několik muslimských mužů a pastora Muchtara varovali, že pokud nepřestane s hlásáním evangelia ze svého tlampače, přijde o život. Muchtar však pokračoval dál. Jeho rodina i přátelé říkají, že smrti se vůbec nebál.

4. ledna 2004, den před svou smrtí, kázal pastor Muchtar své poslední kázání. Naléhal v něm na své spoluvěřící, aby milovali jeden druhého, pravidelně se modlili a zůstali ve víře jednotní. „Nemohu tu s vámi již dlouho zůstat, proto buďte jednotní a buďte sborem věrných věřících,“ prohlásil pastor Muchtar. Rovněž své spoluvěřící povzbudil, aby hlásali Kristovo evangelium, tak jak to činili apoštolé po vzkříšení Pána Ježíše.

Když nám toto Parveen vyprávěla, nedokázala zadržet slzy. Požádala naše zástupce, aby prosili křesťany ve světě o přímluvné modlitby za ni i za jejich šest dětí. „Modlete se, aby mi Bůh dal sílu vyrovnat se se ztrátou mého milovaného manžela a také, abychom měli dost prostředků na živobytí.“ Hlas mučedníků proto své čtenáře prosí o přímluvné modlitby za Parveen i její děti, zejména pak za čtrnáctiletého chlapce (zbylých šest dětí jsou dívky) jménem Musa, kterému již radikální muslimové rovněž vyhrožovali smrtí. Musa přes svůj útlý věk již touží stát se ve své vlasti misionářem.

Zatímco tato tragická událost může chlapcův hlas umlčet, Hlas mučedníků se rozhodl, že bude usilovat o šíření evangelia prostřednictvím dalších věrných pákistánských svědků víry. Budeme rovněž podporovat Parveen i její děti z našeho fondu pro rodiny mučedníků. Rovněž pomáháme mnoha dalším pákistánským rodinám, jejichž otcové či manželé přišli kvůli své víře o život.

TERORISTÉ SI VZALI NA MUŠKU CÍRKEV

Rodina pastora Muchtara není ve svém údělu sama. S vyhocením války proti terorismu v Pákistánu i sousedním Afghánistánu během posledních let se rovněž zvyšuje množství útoků na křesťany i jejich sbory. K jednomu z po-

„Jde o další případ potlačování a pronásledování neregistrovaných církevních skupin současným čínským vedením,“ prohlašuje Todd Nettleton, ředitel tiskové kanceláře amerického Hlasu mučedníků. „Povzbuzujeme křesťany celého světa, aby se přimlouvali za tyto čínské bratry a sestry a popřípadě protestovali u příslušných zastupitelských úřadů.“

Kromě tohoto případu bylo v Číně zatčeno minulý týden čtyřicet křesťanů z domácích církví, kteří se účastnili semináře v Čchen-tu, hlavním městě provincie S'-čchuan. Mezi zatčenými byl rovněž misionářský manželský pár z Tchaj-wanu, který seminář řídil.

Všech čtyřicet lidí bylo propuštěno, ale současné místo pobytu zmíněného tchaj-wanského páru není známo.

„Čína se snaží, abychom nabyli přesvědčení, že její obyvatelstvo požívá náboženskou svobodu,“ uvádí Nettleton. „Tyto případy i stovky dalších jim podobných ukazují, že jde o naprostou frašku.“

– *Hlas mučedníků*, USA,
21. července 2004

■ Indonésie

ZAVRAŽDĚNÍ FARÁŘKY VE STŘEDNÍ SULAWESI

18. července v neděli večer, když Susianty Tinulele, farářka Presbyteriánské církve Effata v Palu ve střední Sulawesi dokončila své nedělní kázání, zasáhla ji střelba pěti maskovaných útočníků. Ti nejprve přemohli hlídku, která střežila vchod kostela, a pak od dveří začali střílet. Svou oběť zasáhli přímo na kazatelnu do hlavy. Žena byla na místě mrtvá. Dva další útočníci vypálili kolem sebe dávku z automatických zbraní přímo na shromážděné křesťany. Čtyři lidé byli postřeleni. Je to již pátý útok na

křesťany v centrální Sulawesi v tomto roce. Jednání útočníků naznačuje, že to jsou cvičení a organizovaní teroristé. V této době velkého politického napětí jsou křesťané často cílem podobných akcí, neboť militantní islámské skupiny chtějí takto destabilizovat situaci a získat větší moc a vliv. Pamatujte ve svých modlitbách nejen na postiženou kongregaci, ale také na všechny indonéské křesťany, kteří žijí stále pod hrozbou podobných útoků.

– *Religious Liberty Prayer Bulletin*, No. 281, 21. července 2004

■ Srí Lanka

NEPŘÁTELSTVÍ SE STUPŇUJE

V poslední době se stále více diskutuje nad novým zákonem, který nyní vláda Srí Lanky předložila parlamentu a podle něhož má být zakázáno „úsílit“ o náboženskou konverzi druhé osoby. Tento návrh zákona nesoucí název „Zákon o ochraně náboženské svobody“ předložilo „Ministerstvo pro buddhistické záležitosti“ v jehož čele stojí ministr Ratnasiri Wickremanayake. Pokud bude tento kontroverzní zákon schválen, bude podle něho platit: „Žádná osoba nesmí obracet, nebo se pokoušet obracet druhou osobu na jiné náboženství [nebo] napomáhat či podněcovat k takové konverzi k jinému náboženství.“ Uskutečněná konverze z jednoho náboženství na druhé bude za jakýchkoli okolností považována za trestný čin.

Slovo „úsílit“, které se v zákoně objevuje, přitom jednoduše znamená jakékoli pozvání druhé osoby k účasti na modlitebním či náboženském shromáždění, jehož není pozvaná osoba členem. Tedy například, když křesťanská ošetřovatelka navrhne nemocnému buddhistickému pacientovi, aby se modlil

sledních došlo v Karáči a cílem se stala kancelář pákistánské Biblické společnosti. Při výbuchu dvou náloží bylo zraněno třináct lidí. Vážnou újmu utrpěla i kaple biblické společnosti. Útok provedl záhy zatčený pětadvacetiletý militant, o kterém se předpokládá, že patří k teroristické skupině Lashkar-e-Jhangvi.

Ke dvěma dalším explozím došlo 15. ledna v kostele sv. Trojice v Karáči a zanechaly za sebou množství zraněných a poškozenou budovu kostela. Na konci letošního ledna vtrhli militantní muslimové během bohoslužeb do jednoho kostela poblíž města Potoki. Začali pálit z automatických zbraní do vzduchu a varovali přítomné věřící před krutějšími akcemi slovy: „Ušetříme vám lekci a váš kostel zničíme!“ Při tomto incidentu však nebyl naštěstí nikdo zraněn.

Od vyhlášení nezávislosti Pákistánu na britském království v roce 1947 došlo k nejhoršímu útoku na křesťany koncem října 2001. Tehdy bylo zabito šestnáct lidí, když muslimští teroristé začali pálit na pastora Emmanuela Ditta právě ve chvíli, kdy stál na kazatelně během nedělních bohoslužeb v pákistánském městě Bahawalpur.

Takovéto incidenty jsou pouhým příkladem stále trvajících hrozb, která se vznáší nad pákistánskými křesťany.

INSTITUCIONÁLNÍ A KULTURNÍ PERZEKUCE

Ze 160 milionů obyvatel Pákistánu je jen 2–3 % křesťanů. Protože Pákistán je islámskou společností, jsou křesťané vnímáni jako nevěřící a nepoživají tatáž občanské práva jako obyvatelstvo muslimské většiny. Křesťané v Pákistánu čelí dvěma typům protivenství – institucionálnímu a kulturnímu.

Pákistánský „středověký“ zákon o rouhání (zákon č. 295) je typickým příkladem institucionální perzekuce. Na základě tohoto zákona jsou křesťané falešně obviňováni a zatím nejdéle vězněným věřícím byl Ayub Masih, který byl odsouzen za rouhání se proroků Mohamedovi k trestu smrti. Pákistánský nej-

vyšší soud ho však propustil po šesti letech z vězení. Mezi ty, kteří jsou kvůli stejnému prohřešku ve vězení, patří i učitel Parvez Masih, o jehož případu Hlas mučedníků v minulosti rovněž informoval.

Pákistánští křesťané čelí rovněž perzekuci kulturní. Často se musí spokojit s podřadným zaměstnáním – jako jsou metaři ulic a práce v cihelnách. A ti, kteří konvertují ke křesťanství z islámu, musí navíc počítat nejen se ztrátou zaměstnání, ale rovněž se ztrátou osobního vlastnictví, domovů a někdy i svého života.

VRAŤ SE K ISLÁMU... NEBO ZEMŘI

Sedmadvacetiletý Mohammed Saeed se těšil ze svého zaměstnání kulinářského odborníka, ale nakonec tento mladý vrchní kuchař nalezl dlouho hledaný recept na utišení duchovního hladu. Islámská víra, kterou přijal od své rodiny, ho neuspokojovala a tak začal hledat odpověď po duchovním naplnění v odlišných vyznáních. Křesťanství přátelé mu pověděli o uzdravovacím setkání, které se mělo konat v nedaleké vesnici Bail Ahata. Mohammed byl poučen, že k zázračnému uzdravení již došlo v mnoha případech a on jel na toto setkání pln očekávání, že tyto zázraky uvidí na vlastní oči. Mohammed vzal sebou také jistého muslimského přítele, kterému lékaři diagnostikovali rakovinný nádor.

Mohammed se předtím nikdy podobného setkání křesťanů neúčastnil. Pocítil na něm zvláštní duchovní vanutí. Evangelista se modlil za Mohammedova přítele. O den později, když lékaři prohlásili, že nádor zmizel, nabyl Mohammed přesvědčení, že se toho musí o proroku, který jeho přítele uzdravil, dovědět více. Nakonec Mohammed přijal Krista, byl pokřtěn a začal se pravidelně účastnit shromáždění církve. Nalezl radost a spokojenost, které se mu předtím vyhýbaly.

Jak dny plynuly, Mohammed rostl ve víře a byl stále smělejší ve vydávání svědectví druhým. On často získával pro víru členy své dřívější komunity, klepal na dveře a modlil

s nemocničným kaplanem. Pokud podnutí k náboženské konverzi nějaká skupina či společnost, pak každý příslušný ředitel, podílník, člen, zaměstnanec této skupiny bude vinen porušením zákona. Pokud bude shledán vinným cizinec, bude vyhoštěn a bude mu na napříště zakázán vstup do země. Soudní stíhání za přestoupení tohoto zákona může iniciovat buď policie nebo každý, kdo bude jakkoli porušením tohoto zákona poškozen, či kýmkoli, kdo má důvodné podezření z přestoupení uvedeného zákona.

Ministr Wickremanayake rovněž prohlásil, že vytvoří příslušné tribunály (složené z buddhistických mnichů), které budou na vesnicích řešit konkrétní případy bez účasti policie či soudů. A to je nejzávažnější problém. V září minulého roku vytklo shromáždění 1 500 buddhistických mnichů absolutní zákaz jakékoli křesťanské aktivity. Pokud zmíněné tribunály budou pracovat ruku v ruce s novým protikonverzním zákonem, pak křesťané na Srí Lance budou čelit neomezenému tlaku extrémních buddhistických mnichů. Následky takového stavu jsou nepředstavitelné.

Existence tohoto zákona je pohodem pro horlení militantních buddhistů, zákon prohlašuje za legitimní protikřesťanské nálady a nepřímo ospravedlňuje útoky na křesťany. Za posledních šest měsíců bylo hláše-no více než padesát útoků proti křesťanům a to je jistě jen vrchol ledovce. Od prosince minulého roku do letošního března bylo násilně uzavřeno 146 křesťanských modliteben a bohoslužebných budov. Národní křesťanská evangelická aliance Srí Lanky (NKEASL) popsala své stanovisko ohledně přijetí tohoto zákona v inzerátu v jednom tavním deníku z 3. července 2004. O den později byla kancelář NKEASL zdemolována. Nešlo o loupež, neboť z kanceláře nebylo nic odcizeno. Všechny přítomné dokumenty a

složky byly vyjmuty ze šanonů a systematicky rozházeny po celé místnosti. NKEASL je hlavním obranným hlasem volajícím po náboženské svobodě a nejdůležitější institucí vzhledem k jednotě křesťanů i jejich misijního působení.

Pamatujte ve svých modlitbách na křesťany na Srí Lance. Vyprošujte jim Boží moudrost i ochranu v jejich misijním působení i v boji za náboženskou svobodu. Modleme se, aby kontroverzní zákon nakonec nedošel platnosti.

– *Religious Liberty Prayer Bulletin*, No. 279, 7. července 2004

■ Uzbekistán

„ILEGÁLNÍ“ BAPTISTÉ POD STÁLE VĚTŠÍM TLAKEM ÚŘADŮ

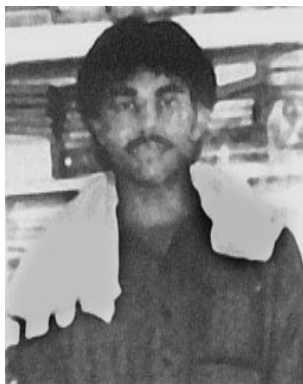
V nejnovější záškodnické kampani uzbeckých úřadů proti křesťanství vyšetřovali tajní policisté dva členy baptistické církve. Při výslechu je bili a vyhrožovali jim vězením slovy: „Zbavíme se vás na hezkých pár let.“ Jeden z tajných policistů sdělil agentuře Forum 18: „Aktivity baptistů jsou ilegální, a tak jsme si s nimi u výslechu trochu popovídali.“ Důstojník dále prohlásil, že „baptistická církev v městě Urgenč je ilegální zakázanou organizací, neboť jí byla odebrána oficiální registrace“. Jiný důstojník jménem Ališer Chasanov se posmíval Šarovat Allamovové, člence baptistické církve, že „protestanté pouze spoléhají na peníze ze Západu a západní humanitární misie, které vás podporují nejsou v podstatě nic jiného než špionážní organizace. Vy sami jste agenty zahraničních bezpečnostních služeb“.

– *FORUM 18*, Norsko, 7. července 2004

se s těmi, které navštívil. Avšak jeho rodina, mnozí přátelé a dokonce i někteří členové jeho sboru se k němu stavěli nepřátelsky a odmítali ho. Jeden představitel církve, který se bál represálií muslimů, ho přemlouval, aby se radši vrátil k islámu. Mohammeda začali muslimové považovat za nevěřícího a jeho spolupracovníci a hosté v restauraci, kde pracoval, odmítali jíst jídla, která Mohammed připravil. Také v domě rodičů se nesměl ani dotknout kuchyňského náčiní a nesměl také jíst s ostatními. Nakonec byl přinucen opustit zaměstnání i domov. Jeho manželka vzala oba jejich syny a odstěhovala se ke svým rodičům.

Mohammedovi často vyhrožovali, že pokud nepřestane evangelizovat muslimy, přijde o život. Jeho přátelé vypravují, že navzdory těmto hrozbám zůstal ve svém přesvědčení pevný a zachoval si ryzí charakter i citlivého ducha.

Čtyři roky poté, co se obrátil ke Kristu, vylákal Mohammeda jeden z jeho příbuzných jménem Shahid do svého krámku pod záminkou, že by se rád dozvěděl něco víc o proroku Ježíši. 8. června 2002 k němu Mohammed přišel se svým devítiměsíčním synem, kterého držel v náručí. Shahid a další příbuzní ihned zavřeli krámek a začali na Mohammeda naléhat, aby se vrátil k islámu. Vyhrožovali mu,

Poté, co Mohammed Saeed přijal Krista a začal evangelium hlásat druhým, byl pro svou víru zavražděn.

že jestli odmítne, ihned ho na místě zabijí. Ale Mohammed zůstal neoblomný a odmítl svou novou víru zradit. Byl hotov pro Ježíše třeba zemřít. Pak údajně Shahid vytáhl nůž a bodl svého „nevěřícího“ příbuzného do břicha a pak mu prořízl hrdlo a jazyk. Mohammedův malý syn byl později nalezen, jak sedí v tratolišti krve vedle těla svého zavražděného otce.

NÁŠ PODPŮRNÝ PROGRAM DAL VZNIKnout ŠESTI NOVÝM SBORŮM

Hlas mučedníků vypracoval pro pronásledované pákistánské křesťany podpůrné projekty. Jedním z nich je distribuce souprav obsahujících nejpotřebnějších věcí – oděvy, pokrývky, povlečení a dalších věcí. Věci každé soupravy jsou vakuově balené v našich misijních stanicích dobrovolníky z nejrůznějších koutů Spojených států.

Nyní tyto projekty přinášejí své duchovní ovoce. V roce 2003 jsme do Pákistánu odeslali kolem 25 000 těchto souprav (celkem sedm lodních kontejnerů). Dva další kontejnery jsme navíc odeslali začátkem letošního roku. V každé soupravě je navíc přibalena křesťanská literatura v tamním jazyce urdu.

Díky tomuto programu vzniklo ve venkovských oblastech Pákistánu šest nových sborů. Kvůli nedostatku organizačních zkušeností i kvůli omezeným dopravním možnostem mají tamní pastoři velké potíže při svém úsilí zasáhnout evangeliem odlehlé vesnické oblasti, kde navíc lidé trpí velkým nedostatkem vzdělání. Pracovníci Hlasu mučedníků vypracovali plán, jak v těchto oblastech distribuovat zmíněné soupravy. Plán byl uskutečněn a setkal se u místního obyvatelstva s velkou odezvou. A lidé pak otevřeli svá srdce evangeliu a pákistánští pastoři pocítili pomazání Ducha k zvěstování Krista.

Mnozí z křesťanských vesničanů pracovali jako námezdní dělníci při výrobě cihel se mzdou 30 Kč za celodenní práci. Jeden z pákistánských evangelistů řekl Hlasu mučedníků, že tamní lidé jsou velice chudí a potřební

■ Kazachstán

DALŠÍ POKUTOVÁNÍ A ZASTRAŠOVÁNÍ NEREGISTROVANÝCH BAPTISTŮ

Agentura Forum 18 obdržela informace, že minimálně pět sborů Mezinárodní rady evangelikálních křesťanů/baptistů, kterým byla zásadně zamítnuta úřední registrace, bylo tento rok pokutováno nebo na jejich shromáždění udělala policie zátah. V nejnovějším případě byl dvakrát v jednom měsíci pokutován pastor Vasilij Kliver z města Aktobe a to v obou případech částkou, která odpovídá minimální měsíční mzdě. Soudce také přikázal, aby jejich modlitebna byla na šest měsíců úředně uzavřena. Stejnou částkou byl rovněž pokutován pastor Pjotr Panafidin, který u soudu protestoval, že ani ústava ani zákon o náboženství nehovoří o povinné registraci.

– FORUM 18, Norsko,
20. července 2004

■ Nigérie

ŘEŠENÍ NÁBOŽENSKY MOTIVOVANÉHO KONFLIKTU SE STÁLE NEDAŘÍ NALÉZT

Rahuta Nicodemová, padesátnice v domácnosti, se právě chystala na své políčko, když najednou z vesnice zaslechla typický zvuk automatických zbraní. Během několika málo minut celou vesnici zachvátilo peklo – výkřiky, kvílící ženy a děti, hořící domy. Zpanikařená Rahuta vtrhla do domu, popadla slepého manžela za ruku a táhla ho ven.

„Utíkejme! Jsou tady banditi a zabíjejí lidi!“ křičela na něj.

„Běž sama! Utíkej, povídám! Nech mě tady umřít. Běž, ať si zachráníš

život!“ odpověděl bolestným hlasem slepý Nicodemus manželce.

To byla poslední slova, která od něj slyšela. O chvíli později se ohléla a spatřila, jak na ulici upadl a zemřel v dešti střel.

K tragické smrti pana Nicodema došlo 18. května v Sabon Gida, jedné ze čtyř křesťanských vesnic v okrsku Quanpan ve svazovém státě Plateau, které napadli muslimští ozbrojenci. Při útocích v Sabon Gida, Jirim, Bakin Ciyawa a Gidan Soba zemřelo celkem pět křesťanů a bylo zničeno několik domů.

Nábožensky motivované násilí i nadále sužuje středonigerijský svazový stát Plateau, navzdory vyhlášení výjimečného stavu. Policisté uvádějí, že je situaci obtížné zvládnout, protože se muslimští ozbrojenci při napadání křesťanských měst a vesnic uchylují k partyzánským způsobům boje.

28. května příslušníci muslimské domobrany napadli křesťanské vesnice Duwi a Lyanggil v okrsku Langtang. Při útoku zabili tři křesťany a dalších 3000 připravili o domov, když jim vypálili jejich obydlí.

Náboženský konflikt mezi muslimy a křesťany se stal v Nigérii endemickým problémem v posledních letech – poté, co byly ve dvanácti svazových státech na severu země zavedeny islámské zákony. V důsledku nepokojů 7. září 2001 v hlavním městě Plateau Jos přišlo o život odhadem 10 000 lidí. Incident vyprovokovala skupina muslimů, kteří zatrasili silnicí vedoucí do oblasti města obývaného křesťany.

Následně muslimští ozbrojenci rozšířili nábožensky motivované boje z Jos do okolních zemědělských městeček a vesnic. Za poslední tři roky zasáhlo nábožensky motivované násilí sedmáct okrsků.

Rev. Yakubu Pan, předseda plateauské sekce Nigerijské křesťanské asociace (CAN), agentuře Compass sdělil, že v souvislosti s neustává-

a že jejich nemluvnata nemají ani potřebné teplé oblečení pro chladné období. Tyto děti velice často onemocní zápallem plic, bronchitidou a dalšími nemocemi horních cest dýchacích. Když jejich rodiče otevřeli námi darovanou soupravu, vykřikli: „Náš Bůh je živý! Žije, protože nám poslal to, co jsme nejvíce potřebovali!“

Naši pracovníci, kteří byli očitými svědky, vypráví o tom, jak tváře těchto chudých křesťanů zářily radostí. Pastoři pak rozdávali křesťanskou literaturu a modlili se s mnoha nemocnými a někteří byli skutečně uzdraveni. Vesničané pak pastory prosili, aby se k nim vrátili a pořádali u nich pravidelná shromáždění a tak vzniklo šest nových vesnických sborů.

FAIZA ZAČALA NAVŠTĚVOVAT KURS ŠITÍ

Faiza Bibi, křesťanská dívka, která byla terorizována svým muslimským zaměstnavatelem, když odmítla přijmout islám a pak se za něho provdat, navštěvuje nyní v Láhauru kurz šití, který zde organizuje Hlas mučedníků. Sexuální vydírání a útoky muslimských zaměstnavatelů na křesťanské dívky jsou v Pákistánu značně rozšířené. Faiza a další křesťanské dívky hovoří o tom, že když se budou moci naučit nějakému vlastnímu řemeslu, nebudou pak nuceny dělat podřadné práce v muslimských domácnostech a tak nebudou ani terčem podobných brutálních útoků.

Patnáct mladých křesťanských dívek navštěvuje v současnosti náš kurz, ve kterém se učí krejčovskému řemeslu. Hlas mučedníků obstaral pro kurz šicí stroje a veškeré další nezbytné zařízení. Také jsme začali se stejnými kurzy na několika dalších místech v Pákistánu. Dívky v kurzu získávají nejen manuální zručnost, ale obnovují také potřebnou důstojnost pramenící z nezávislosti na muslimských zaměstnavatelích. Jejich nově nabytá řemeslná zručnost jim tak přinese tolik potřebné prostředky pro jejich s nouzí bojující rodiny.

Hlas mučedníků podporuje kurzy šití jako je tento na snímku. Tyto kurzy opatřují dívkám získat potřebnou zručnost pro vlastní živnost.

VÍTĚZSTVÍ JE NAŠE

Během těchto Velikonoc jsme viděli Ježíše ve tvářích zarmoucených vdov, jakou je i Parveen. Ale viděli jsme rovněž moc Ježíšova vzkříšení ve tvářích vesnických křesťanů, kteří obdrželi tolik potřebnou pomoc a zvolali: „Pán je živý!“ Připomněli jsme si, že Kristovo tělo bylo zmučené a probodené. Ježíš na kříži se ukázal v slabosti, ale skrze Ducha nabyl opět moci, přemohl smrt a vstal z hrobu. Jeho vzkříšení přineslo lidstvu nové zaslíbení a naději.

Smělí evangelisté jakými byli pastor Muchtar nebo Mohammed Saeed byli lidsky zranitelní. V této lidské slabosti nedokázali zabránit, aby je nezasáhla kulka nebo nůž. Avšak jejich pravá síla se ukázala právě v jejich smrti, v tom, že se nebáli těch, kteří mohou zahubit pouze tělo. A tak i oni přemohli smrt tím, že zůstali věrní Ježíši až za hrob. A v této věrnosti Kristu a vědomí Božího povolání jsou nadějí a vítězstvím.

Muchtar a Mohammed mají svou věčnou odměnu v nebi. A my můžeme přijmout svědectví z jejich smělosti a věrnosti a takto povzbuzeni být živi pro téhož Pána, který přemáhá moc temnoty a smrti. Tito mučedníci vstali a jim patří vítězství... a toto vítězství bude brzy i vítězstvím naším!

– Hlas mučedníků, USA, duben 2004

jičími útoky přišlo o domov již více než 30 000 křesťanů.

Minulý měsíc křesťané zasažení ztrátou příbuzných a sousedů zahájili odvetné útoky na muslimy v Yelwa, které si vyžádaly odhadem 350 životů.

Muslimští vedoucí odpověděli vyhrůžkou nigerijské vládě otevřenou náboženskou válkou a přinutili prezidenta Oluseguna Obasanja vyhlásit v Plateau výjimečný stav.

KRIZE V KANO

Muslimští vedoucí v severonigerijském svazovém státě Kano, který se nachází přibližně 650 kilometrů od Yelwa, zorganizovali veřejnou demonstraci na protest proti útokům na muslimy. Účastníci protestního pochodu, který vedl Šejk Umar Kabo, se brzy uchýlili k násilí. Běsnící ozbrojenci údajně zabilí stovky křesťanů. (Viz zpráva Compass Direct „Muslimský ‚protest‘ si vyžádal oběti na životech“ z 13. května 2004.)

Rev. A. U. Ubah a Foster Ekeleme, předseda a tajemník místní sekce CAN, obvinili guvernéra a vládní představitele Kano z navádění muslimů k útokům.

Guvernér Kano Malam Ibrahim Shekarau označil násilí proti křesťanům za děsivou událost, která mu způsobila značnou bolest.

18. května se Obasanjo podrobil nátlaku muslimských vedoucích a vyhlásil v Plateau výjimečný stav, za což si vysloužil obvinění křesťanských členů parlamentu ze zaujatosti proti křesťanům.

Rev. Yakubu Pam, předseda plateauské sekce CAN, veřejně kritizoval Obasanja za jeho způsob řešení krize. Pam se v zastoupení řady dalších křesťanských vedoucích se stejným názorem zeptal, proč Obasanjo nezakročil, aby zabránil neustávajícím útokům proti křesťanům, které krveprolití v Yelwa vyprovokovaly.

„Prezident Obasanjo přišel do Plateau nalézt řešení problému na základě pozvání jiných skupin, zejména muslimů,“ řekl Pam novinářům. „Nicméně když byli v minulosti zabíjeni křesťané, volali jsme mu a nic se nestalo. Nepřišel sem, ani nezařídil žádnou rychlou akci.“

„Čtíme v tom jistou jednostrannost. Když prezident přijel, zeptal jsem se ho... rozzuřil se však a začal mě nazývat ‚idiotem‘.“

Obasanjo se později Pamovi za svou poznámku omluvil a za příčinu neporozumění označil přerušení komunikace s vedoucími CAN. Incident je jedním z těch, které demonstrují komplikovanost hledání trvalého řešení náboženského konfliktu v této nejlidnatější africké zemi.

Při dalších incidentu křesťanští vedoucí odmítli pozvání svých muslimských protějšků k setkání v Kaduně 31. května, aby diskutovali o možnostech vyřešení pokračujících projevů násilí.

Křesťanské duchovní pozval na setkání Alhaji Muhammadu Maccido, sokotský sultán, který je považován za hlavu muslimů v Nigérii. Saidu Dogo, generální tajemník CAN v Nigérii, novinářům řekl, že kdyby se křesťanští vedoucí s muslimskými vůdci setkali, znamenalo by to podrobení křesťanů v severní Nigérii islámskému imperialismu.

„Účast křesťanských vedoucích ze severu a vůdců skupin tradičních náboženství na tomto setkání by znamenala podrobení pod svrchovanost sokotského kalifátu nebo sultanátu,“ prohlásil Dogo.

„Motivy stojící za navrhovaným setkáním jsou podezřelé. Jasně jsme vyjádřili svůj postoj, že podobné společné setkání může svolat jen nigerijská vláda.“

„Chtějí, abychom se podrobili pod svrchovanost sultána, to se však nestane. Právě tato skutečnost je příčinou problémů v Plateau a dalších svazových státech,“ dodal Dogo.

Egypt

SVĚDECTVÍ BÝVALÉHO PRONÁSLEDOVATELE KŘESŤANŮ

Dostala se nám do rukou řada svědectví egyptských křesťanů, kteří se obrátili ke Kristu. Tato svědectví jsme vydali v knize „Do pekla nevěřících“ (kniha je pouze v angličtině). Následující příběh je vyňat z uvedené knihy a jeho hrdinu nazýváme jménem „Pavel“.

Bůh mě provázel svou mocnou paží a dal mi vyváznout ze „lviho doupěte“. Je to opravdu zvláštní, ale moje obrácení ke Kristu nebylo výsledkem nějaké mé touhy, ani jsem neslyšel mocné kázání křesťanského pastora či evangelisty. Bylo tomu právě naopak. Zatímco jsem hledal způsob jak útočit na Bibli a křesťany, Bůh připravoval vše tak, aby mě chytil do své sítě, ze které bych nemohl utéci!

Naše nenávisť vůči křesťanům na sebe brala podobu všelijakých pouličních útoků a zstrašování, ale oni na naše výpady reagovali s mírností, která nás ještě více dráždila. Naše agresivita se stupňovala a začali jsme plánovat další akce včetně mučení křesťanů. Podle koránu jsme měli nahlížet na všechno jejich vlastnictví jako na „dar“ od Alláha muslimům (súra 59,7).

Začal jsem číst také Matoušovo evangelium a byl jsem tou četbou pohoršen hned po první kapitole. (Přikázali nám totiž číst Bibli, abychom v ní našli vhodná témata proti křesťanům.) Shledal jsem, že křesťané odvozují Kristovu genealogii až k Davidovi, což jsem považoval za nesmyslné.

Avšak v Bibli jsem také našel zprávy o tom, co křesťanům dělali jejich tehdejší odpůrci, a přišlo mi, jako by ta slova na vlas přesně popisovala naše současné chování vůči nim. Četl jsem pasáže týkající se pronásledování, ponižování a zabíjení – tedy to, co přesně odpovídalo naší představě o poslušnosti Alláha. Připadalo mi velmi zvláštní, že tato Bible přesně ví, co jsme říkali a dělali křesťanům! Nebylo by možné, že tyto pasáže do Bible křesťané sami nedávno upašovali?

Náš život byl plný násilí, krutosti a teroru. Nebylo to však naše normální chování. Přišlo nám, že kdybychom nešli touto cestou, nebyli bychom poslušní Alláha. Alláh v koránu vyhlásil, jak máme nakládat s nevěřícími, ať již s lidmi knihy (křesťané) či s polyteisty nebo s falešnými muslimy.

Tehdy jsem se začal modlit: „Jestliže jsi Bohem muslimů, odejmi z mé mysli všechno vyjma islámu, ale pokud jsi Bohem křesťanů, dej mi světlo, abych tě následoval.“

Cítil jsem, že mi Bůh podává množství důkazů proti nimž jsem neměl úniku. Odmítnout Kristovo volání k následování jsem odmítnout nedokázal. Začal jsem číst pravidelně Bibli, která se mi stala jakýmsi blízkým přítelem. Čím hlouběji jsem se do ní ponořoval, tím více jsem cítil její sladkou útěchu.

Pak jsem měl jednoho dne vidění. Viděl jsem otevřené dveře mého pokoje a v nich muže s dlouhými vlasy a vousy a vedle něho světelný sloup. Slyšel jsem, jak mi praví: „Povstaň, Kristus tě chce.“

Také jsem se jednou odvážil navštívit křesťanské knihkupectví. Báł jsem se, že by tam mohli chtít vidět mou legitimaci a zavolat na mě policii. (V Egyptě má každý v legitimaci zapsanou svou náboženskou příslušnost.) Mohl jsem padnout do rukou příslušníkům tajné policie a zmizet někde v jejich bezedných kobkách.

Toužil jsem přímo hltat každé Kristovo slovo a tak se na cestě mého nově objeveného života dostat alespoň o jediný krok dopředu.

Nakonec jsem se rozhodl, že navštívím kostel, i kdyby mě to mělo stát život. Šel jsem tedy k jednomu kostelu a rychle do něho vklouzl, aby mě nikdo neviděl. Ale k mému překvapení se pastor choval docela jinak než jsem čekal. Vůbec se nechtěl se mnou bavit.

Šel jsem tedy do jednoho křesťanského kupectví. Tam mě již znali z dřívější doby, kdy jsem křesťanům škodil a tak se nejprve vyděsili, že jsem jim přišel opět ubližovat. Řekl jsem jim: „Nebojte se mě.“ Kupec byl tak zmatený, že ze sebe nevypravil ani slovo. Požádal jsem ho o odpuštění za všechno, co jsem

Mezitím stovky křesťanů a muslimů v Nigérii umírají a ztrácejí své milované. Tisíce dalších již přišly o domovy a prostředky pro zajištění živobytí. National Emergency Management Agency (Státní komise pro řešení krizových situací) minulý měsíc zveřejnila zprávu, že se ve státech Bauchi, Taraba, Nasarawa a Plateau nachází 69 000 uprchlíků bez domova.

Pokud vedoucí představitelé všech nigerijských náboženských uskupení nenaleznou nějakou možnost vzájemného porozumění, uprchlíci se zřejmě v dohledné době domů nevrátí.

– *Compass Direct*, 16. června 2004

■ Turkmenistán

POLICEJNÍ DŮSTOJNÍK
TVRDÍ: POUZE DVĚ
NÁBOŽENSKÁ VYZNÁNÍ
JSOU POVOLENÁ – ISLÁM
A PRAVOSLAVÍ

Zástupce policejního náčelníka v turkmenském městě Abadan sdělil člence baptistické církve Světlaně Gurkinové, že „v Turkmenistánu jsou povolena pouze dvě náboženství, islám a pravoslaví, ostatní jsou zakázány“. Uvedenou informaci sdělili agentuře Forum 18 tamní baptisté. Světlana Gurkinová byla také terčem velmi surových poznámek a hrozeb, ať již o jejím možném uvěznění nebo o vyvlastnění jejího bytu, pokud bude i nadále ve své domácnosti pořádát náboženská setkání. Ačkoli trestní sazby za nepovolenou náboženskou aktivitu byly letos v květnu formálně zrušeny, neregistrované baptistické komunity jsou i nadále terčem tvrdých útoků vládních úřadů, které odmítají zrušit vlastní zákaz nepovolených náboženských aktivit. Baptisté z hlavního turkmenského města Ašchabádu se odvolali k prezidentu Saparmuratu

Nijazovi i k příslušným vládním úřadům, aby bylo zastaveno pronásledování Světlany Gurknivé.

– FORUM 18, Norsko, 1. července 2004

■ Saúdská Arábie

UVĚZNĚNÍ INDICKÉHO OBČANA

ISTANBUL, 9. června (Compass) – Indický občan unesený a mučený saúdskou náboženskou policií za „šíření křesťanství“ deset týdnů po svém zatčení stále zůstává ve vězení, bez řádného soudu. Šestatřicetiletého Briana Savia O'Connora zastavili v podvečer 25. března ve čtvrti Mursalat v Rijádu čtyři příslušníci muttawy (náboženské policie). Když ze saúdské identifikační karty zjistili, že je O'Connor křesťan, odvlekli ho na nedalekou stanici muttawy, svázali mu nohy, pověsili ho hlavou dolů a sedm hodin jej mučili. S přestávkami jej bili do hrudníku a přes žebra a do chodidel mu pouštěli elektrický proud. V odpovědi na jejich otázky O'Connor prohlásil, že kázal Bibli, nicméně popřel, že by obracel muslimy ke křesťanství. Ve dvě hodiny ráno příslušníci muttawy převezli O'Connora na policejní stanici v Olaya a nařídili, aby byl uvězněn na základě obvinění z kázání křesťanství, prodeje alkoholu a šíření drog. O'Connor, který posledních šest let pracoval jako obchodní zástupce v oblasti nákladní dopravy pro leteckou společnost Saudia Airlines, v současné době sdílí celu bez oken s dalšími šestnácti vězni ve věznici Al-Hair. Celoindická katolická unie, Indická biskupská konference a představitelé indického velvyslanectví zaslali saúdským orgánům dotazy na O'Connorovu situaci, ty však zůstávají nezodpovězeny.

– Compass Direct, 9. června 2004

mu provedl. Muž se na mě nejdříve nevěřicně díval a pak mu do očí vstoupily slzy.

Jednoho dne mě moji noví křesťanští přátelé pozvali, abych s nimi šel do kostela, kde jsem předtím ještě nikdy nebyl, a já s nimi šel. Tam jsem se setkal s několika křesťanskými staršími, kterým jsem vyprávěl o tom, jak mě Bůh oslovil. Navrhli mi, abych se nechal pokřtít a já s tím souhlasil. Byl jsem pokřtěn 9. května 1993.

V Písmu čteme, že Kristova láska vyvolala mnohou nenávisť a dala povstat také nejrůznějším bolestivým situacím. O farizejích stojí psáno: „Tu se jich zmocnila zlost a radili se spolu, co by měli s Ježíšem udělat“ (Lukáš 6,11). Ti, kteří volají po náboženském smíru založeném na interreligiozním dialogu ale nebojují o pravdu, že Ježíš je Pán a Vládcе světa jsou členové téhož falešného tábora, který stál za smrtí Ježíše.

Ve Skutcích 17,6 čteme, jak Židé napadli Jásonův dům, kde pobýval Pavel a volali: „Ti lidé, kteří převrací svět vzhůru nohama, přišli také k nám.“ Pravdivý příběh o „Pavlovi“, fanatickém muslimovi, který našel Krista je v mnohém podobný příběhu o Saulovi z Tarsu, který coby horlivý Žid přišel k víře v Krista. I když pozadí příběhu se v mnohém neshoduje, přesto v obou případech byla hlavním pohonem nenávisť náboženská horlivost. Křesťané, kteří pravdivě předkládají Ježíše jako jedinou cestu, jim berou jejich poklidný náboženský svět a obracejí ho naruby.

Náboženská konverze Žida před dvěma tisíci lety a dnešního muslima v Egyptě jsou důkazy, že Duch svatý mění lidské životy, společenost i zaříté hodnoty.

Hlas mučedníků bude pokračovat ve své podpoře těchto „Pavlů“, obrácených věřících v národech, kde jsou křesťané pronásledováni a budeme i nadále zveřejňovat jejich prosta svědectví o Vykupiteli, který je zachránil a smířil se svým Nebeským Otcem a Stvořitelem nebe i země.

– Hlas mučedníků, Kanada, leden 2004

Biblická nepřesnost času

Ztratil jsem pojem času. Nevěděl jsem kolik je hodin, který je den, má samotka byla v suterénu; nevěděl jsem ani zda je jaro nebo léto.

Autoři Bible věděli, že jejich životy jsou věčné. Časem se příliš nezabývali a tak jsou občas v datování událostí značně neurčití.

U Jana 21, 1 čteme: *meta tauta* – „Potom se Ježíš opět zjevil svým učedníkům.“ Jak dlouho trvalo ono „potom“? Marně bychom pátrali.

Kapitulu třetí začíná Matouš slovy: „V těch dnech přišel Jan Křtitel a kázal v judské poušti.“ V předešlých verších nemohlo být Janovi a Ježíšovi více než dva až tři roky a proto musely do začátku Janovy veřejné služby uplynout zhruba tři desetiletí. Avšak pro evangelistu Matouše je to stále „v těch dnech“.

Jak Jan tak i Matouš hovoří o událostech, mezi kterými uplynula spousta času, jako by se děly souběžně. Před Einsteinem by to bylo považováno za nepřesnost. Dnes však víme, že prohlášení o souběžnosti dvou událostí nabývá významu jen ve vztahu k místu, kde se pozorovatel nachází. To je částí subjektivní stránky našeho pozorování a nikoli stránky objektivní, která vytváří historii.

Duch vane kam chce, praví Písmo (Jan 3, 8). Duch a vítr jsou v řečtině vyjádřeny týmž slovem. Mohu se duchovně postavit do takové pozice, že události, které jsou jedna od sebe časově vzdálené, se mohou jevit jako souběžné. Je to jako když se někteří Američané snaží sledovat dva nebo tři televizní programy v tutéž dobu.

Může se kázání Jana Křtitele probíhat „v těch dnech“ tj. v době jeho dětství? Tak totiž vidí tyto události Matouš. Kdo jsem já, abych ho obviňoval z nepřesnosti?

Máme zaslíbení: „Proste a dáno bude vám“ (Matouš 7, 7). Tyto verše se zdají protikladem k mnoha našim zkušenostem. Každý věřící zná vyslyšené, ale rovněž nevyslyšené modlitby. Prosili jsme, ale nebylo nám dáno. Ale kolik času uplynulo od doby, kdy jsme prosili?

Mojžíš prosil Hospodina: „Kéž smím přejít Jordán a spatřit tu dobrou zemi, co je za Jordánem.“ Hospodin mu odpověděl: „Máš dost. O této věci již se mnou nemluv“ (Deuteronomium 3,25–26). Zde je příklad nejen modlitby nevyslyšené, ale přímo odmítnuté. Jak to jde dohromady se zaslíbením, „proste a dáno bude vám“? Nuže, o trochu později, asi tak o 3 500 let, nebo řekněme to biblickým úslovím „v těch dnech“, byl Ježíš se svými učedníky na hoře Tábor, kde se „jim zjevil Mojžíš a Elijáš“ (Matouš 17,3). Hora Tábor je v Kanaanu za Jordánem v zaslíbené zemi. A tak Mojžíšova prosba byla nakonec vyslyšena, ale pouze se zdržením několika tisíc let. Ale má-li někdo věčný život, co to pro něho znamená?

Máme před sebou nikoli věčný život, ale věčné životy. Hebrejšтина totiž nemá pro slovo život singulár. Většina hebrejských podstatných jmen, která končí na „ím“ jsou množná čísla a biblické slovo pro život je *chajjím*. Budeme mít množství životů a příležitostí. Věřím, že všechny modlitby budou vyslyšeny.

Věčný život je víc než nekonečný. Kantor, jistý židovský žák Einsteina, pojal myšlenku tzv. „transfinitnosti“. Když nakreslíte nekonečnou čáru z daného bodu v jednom směru, její matematické vyjádření je nekonečno. Avšak když nakreslíte z téhož bodu více nekonečných čar v různých směrech, máte něco, co nekonečno přesahuje. Kantor to označil jako „transfinitu“, a za matematický symbol jí vyhradil hebrejské písmeno *álef*. Možnosti věčnosti jsou nevyčerpatelné. „Proste a dáno bude vám.“ Neptejte se však kdy. Nebesa jsou mimo čas.

Časové periody nejsou obecně objektivními fyzikálními skutečnostmi, ale závisí na pozorovateli. Čas a prostor jsou svojí pravou povahou zmatenými reprezentanty jediné reálné věci: intervalu v časoprostorovém kontinuu! Uvažujme proto biblicky, mimo čas. – Z knihy Richarda Wurmbranda „100 Prison Meditations“

H L A S MUČEDNÍKŮ

vychází pětkrát do roka.
V provincii vychází dvojčíslo.

Bulletin vydává občanské sdružení
Pomoc pronásledované církvi.
K hlavním cílům tohoto sdružení patří:
a) poskytovat hmotnou a duchovní pomoc pronásledovaným a potřebným křesťanům
b) informovat veřejnost o pronásledování křesťanů
c) podporovat vydávání literatury, která vypovídá o křesťanských mučednících

Občanské sdružení úzce spolupracuje s celosvětovou misijní organizací *International Christian Association*.

PĚT HLAVNÍCH ZÁSAD

této misie je založeno
na Epištole Židům 13,3

1. Poskytovat (v příslušném jazyce) Bible, křesťanskou literaturu a vysílat křesťanské rozhlasové programy do zemí a oblastí, kde jsou křesťané pronásledováni.
2. Poskytovat v těchto oblastech pomoc rodinám křesťanských mučedníků.
3. Organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem mohli obnovit svá vyznání i civilní životy.
4. Získat pro Krista ty, kteří vzdorují evangeliu.
5. Informovat svět o krutostech páchaných na křesťanech.

Tento bulletin lze bezplatně objednat na adrese:

Hlas mučedníků

pošt. př. 21

377 01 Jindřichův Hradec

Dobrovolné příspěvky je možno zasílat na účet:

**Pomoc pronásledované církvi
ČSOB Jindřichův Hradec**

č. ú.: 131257607/0300

konstantní symbol: 379

■ Německo

NĚMECKÁ TELEVIZNÍ STANICE OZNAČILA BAPTISTY V IRÁKU ZA „SVATÉ VÁLEČNÍKY“

Hamburk: V německém televizním pořadu Panorama byli označeni misionáři americké Jižní baptistické církve za „svaté válečníky Ameriky“. V programu byly dále jejich duchovní a humanitární aktivity přirovnány k islámským teroristickým útokům.

Na podtržení tohoto tvrzení byli v pořadu citováni baptisté, kteří uvedli, že jsou připraveni pro své přesvědčení zemřít. Pořad pak vše shrnul v těchto slovech: „Pravá chvíle pro svatou válku.“

Tento program byl 24. června odvysílán na jedné z hlavních německých televizních stanic. Budovu stanice následně obstoupil dav protestujících křesťanů. Baptistická unie pořad kritizovala pro jeho jednostranné vyobrazení baptistů.

Mluvíci baptistické unie Friedrich Schneider poukázal na skutečnost, že v Iráku po dlouhý čas působili nejen američtí baptisté, ale rovněž i baptisté arabští. Podle Schneidera Arabové zvolili mnohem citlivější přístup než Američané. Schneider rovněž poukázal, že Německá baptistická unie nepodporuje ani „necitlivé misionářské projevy“, ani bezohlednost vůči víře muslimů.

Je nanejvýš nezodpovědné, jak politicky, tak teologicky, dávat rovnítko mezi konzervativní křesťany a příslušníky Talibanu nebo teroristy z Al-Kajdy. Karl Heinz Walter, bývalý generální tajemník Evropské baptistické federace prohlásil, že pořad Panorama ukázal baptisty záměrně ve „špatném světle“.

Walter rovněž poukázal na určité faktické chyby. V uvedeném televizním pořadu byl zmíněn prezident Bush jako člen Jižní baptistické církve, ačkoli je ve skutečnosti členem Spojené metodistické církve, která vojenskou kampaň v Iráku naopak ostře kritizuje.

Přesto redaktor Volker Steinhoff stále trvá na tom, že jeho pořad neobsahuje žádné faktické chyby. Byl podle něho zaměřen na jižní baptisty, a nikoli na baptisty všeobecně. Není podle něho pochyb o tom, že jejich aktivity vyvolaly mnoho pobouření a přispěly v Iráku k vytvoření nenávislné atmosféry.

– *idea*, Německo, 30. června 2004

Můžete nám psát na naši e-mailovou adresu:

ppc-sf@cmail.cz

**Další informace v angličtině lze najít
na internetových adresech: www.persecution.com
www.persecution.net**

**Starší čísla v elektronické podobě naleznete
na internetové adrese: mucednici.prayer.cz**